

CAMINADA POPULAR D'HOMENATGE A Lluís Maria Xirinacs

DIUMENGE 5 D'AGOST DE 2012

09.00 Caminada popular amb tres columnes des de Ripoll, Sant Joan de les Abadesses i Ogassa fins al Pla de Can Pegot (Ogassa). Amb la col.laboració d'"El Camí" que es sumarà a la columna d'Ogassa.

Punt de sortida Sant Joan: La Rodona
Punt de sortida Ripoll: Plaça de l'Ajuntament
Punt de Sortida Ogassa: Davant l'Ajuntament

11.30 Al Pla de Can Pegot (Ogassa).
- Actuacions musicals i lectura de poemes i escrits.
- Paraules de la Fundació Randa i la CUP.
- Ofrena floral al monòlit dedicat a Lluís M. Xirinacs.
- Interpretació de la Muixeranga.

ORGANITZA:

COL·LABORA:

1r APLEC PLA DE CAN PEGOT XIRINACS

DIUMENGE 5 D'AGOST DE 2012 - OGASSA / SANT JOAN DE LES ABADESSES

09.00 Caminada Popular amb tres columnes des de Ripoll, Sant Joan de les Abadesses i Ogassa fins al Pla de Can Pegot (Ogassa).

11.30 Al Pla de Can Pegot (Ogassa).
- Actuacions musicals i lectura de poemes i escrits.
- Paraules de la Fundació Randa i la CUP.
- Ofrena floral al monòlit dedicat a Lluís M. Xirinacs.
- Interpretació de la Muixeranga.

14.00 A la Plaça Barcelona de Sant Joan de les Abadesses.
- Dinar Popular. Botifarra amb mongetes seques, pa amb tomàquet, aigua, vi i postres. PREU: 6 €
- **Animació infantil** amb "Set de so"
- **Actuacions de Cultura Popular:**
• Gegants, Bastoners, Grallers i Tabalers.
- **Actuacions musicals:**
• Pere de les Cabres (Riudaura).
• Núria Agulló (Elx-Ogassa).
• Avel·lina (Manresa).
• Titot i David Rossell (Berga, Manresa)

UN HOME DEL POBLE COMPROMÈS AMB EL SEU POBLE

Fa 5 anys que Lluís Maria Xirinacs ens deixava a la Tuta de Can Pegot a Ogassa, on va voler passar els darrers dies "en la soledat i el silenci" després de "viure esclau setanta-cinc anys en uns Països Catalans ocupats per Espanya i per França des fa segles".

És de justícia que l'Esquerra Independentista li retem homenatge a una persona reconeguda per la seva lluita incansable pels drets i llibertats del poble català que es va enfrontar al franquisme amb les seves protestes individuals. La Candidatura d'Unitat Popular (CUP) vol expressar amb aquest acte el nostre compromís per la seva lluita que és la nostra, la lluita per les llibertats col·lectives del nostre poble, de les classes populars dels Països Catalans. Una lluita per una llibertat indivisible, l'alliberament nacional, de classe i de gènere.

Humilitat, coherència, constància i un esperit insubornable aquest era el seu compromís, i ara, més que mai, del que la Candidatura d'Unitat Popular (CUP), com organització unitària de l'Esquerra Independentista dels Països Catalans, ens volem fer dignes.

En els dies posteriors a la mort de Lluís Maria Xirinacs va donar la impressió, gràcies a la mà confusionària dels mitjans de comunicació, que va existir un Xirinacs mític, lluitador pacifista pels drets i llibertats del poble català que s'enfrontava al franquisme amb les seves protestes individuals; i un Xirinacs posterior, deslegitimant per la premsa i la classe política i condemnat a l'ostracisme a la vegada que era titllat d'"il·luminat" o "senil" pel fet de denunciar la tirallonga de renúncies que va comportar la Restauració borbònica o oferir mostres de solidaritat amb les causes dels pobles oprimits. Però de Xirinacs només n'hi va haver un, un home que en tota la seva trajectòria sempre va denunciar les injustícies i el terror que s'exercien durant el franquisme i que s'havien perpetuat fins als nostres dies. I fins en la seva mort així va ser, coherent amb el seu pensament i en els seus actes.

APUNTS BIOGRÀFICS

El tractament de la figura de Lluís Maria Xirinacs després de la seva mort ha tendit a la simplificació, en la major part dels casos de manera maliciosa. El seu darrer i breu pas per la presó, arran d'unes declaracions realitzades a un acte públic, va eclipsar tota una vida dedicada a la lluita per les llibertats individuals i col·lectives. Primerament, a través de les vagues de fam reclamant la separació entre l'Estat i l'Església, i en solidaritat amb els militants d'ETA jutjats al Procés de Burgos, el 1970. Més endavant amb la seva participació activa a l'Assemblea de Catalunya. Un compromís que exercia públicament com a capellà (sacerdoci que va abandonar el 1990) i des dels postulats gandhians de la no-violència, que el van portar en diverses ocasions davant el TOP (Tribunal de Orden Público, l'antecessor de l'Audiència Nacional espanyola actual), i que li van comportar diversos períodes de presó durant els anys 1972 i 1974-75.

Xirinacs conegué de prop l'aparell repressiu del franquisme. Convisqué amb nombrosos presos polítics durant els seus captiveris i durant les llargues vagues de fam i assegurades davant la presó Model. Va viure de prop les execucions de Salvador Puig Antich i dels afusellaments de 1975. S'enfrontà com ningú, sobretot en les campanyes per l'amnistia, contra un règim que tothom augurava que moriria amb el dictador. Coneixia perfectament l'entrellat criminal dels qui exercien i continuen fent ús del monopoli de la violència. Des de sempre va manifestar que el terror sempre ve infringit per part dels poderosos, per tal de perpetuar un sistema d'explotació social i de dominació nacional. I contra la perpetuació d'aquestes injustícies imposades a sang i foc ell va anar forjant

la seva resistència particular a través d'actes de desobediència i de denúncia. Molt sovint s'hi deixava part de la salut a les vagues de fam, però el seu activisme va dinamitzar el poble català d'una manera que ningú altre ho havia fet.

La mort física de Franco, però, no va comportar una ruptura amb l'aparell de dominació que durant anys havia doblegat les voluntats i els interessos del poble treballador català. I les grans esperances d'obrir un nou marc democràtic pel qual es lluitava des de l'Assemblea de Catalunya es van esvaïr, malbaratades en els tripijocs dels responsables i dels partits que van vendre aquestes esperances per un plat de lleties. Les reivindicacions socials i l'Autodeterminació van restar als calaixos de l'oblit. Així mateix, la llei d'amnistia es va aplicar de manera que des de la mort física de Franco fins a finals dels anys 90 no va passar ni un sol dia sense independentistes catalans a les presons. Tot això ho denuncià Xirinacs als tres volums de La traïció dels líders, publicats durant els anys 1993 i 1997.

La contribució de Xirinacs també el va fer passar per la política parlamentària. Fou senador durant els anys 1977-1979, el quart polític més votat a Catalunya. Posició des de la qual va presentar una forta oposició a la confecció de la Constitució Espanyola, un marc jurídic que nega encara d'entrada l'exercici democràtic dels catalans i catalanes a la seva lliure determinació col·lectiva. Posteriorment va encapçalat la plataforma electoral del Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional (BEAN), una experiència no reeixida.

La participació de Xirinacs en moviments reivindicatius el portà a ser un dels impulsors de l'Assemblea Unitària per l'Autodeterminació, esdevinguda Assemblea d'Unitat Popular (AUP) a principis dels anys noranta. Aquesta experiència recuperava l'esperit de l'Assemblea de Catalunya, amb la reivindicació del dret a l'Autodeterminació com eix central, però que recollia tota una tradició de lluites populars (feminisme, antimilitarisme, ecologisme, etc.) relligades des de l'organització assembleària. En aquest marc Xirinacs va participar a l'acte de Ripollet el 25 de juliol de 1992, que culminava les Marxes per la Independència en plena febre olímpica. En aquest sentit, Xirinacs va reprendre la tasca de solidaritat amb els empresonats que ja havia exercit durant anys. Fou portaveu dels presos independentistes detinguts durant l'Operació Garzón d'aquell 1992. Treballà per la llibertat dels empresonats i prengué un paper actiu en la denúncia de la tortura en uns anys en què els dirigents d'ERC pretenien doblegar la dignitat i els principis polítics dels presos independentistes.

Encara l'any 2000 Xirinacs va iniciar una campanya de protesta reclamant el dret a la independència dels Països Catalans a través d'unes plantades a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Fou l'inici de la campanya Jo també em planto, que va dinamitzar tot un teixit reivindicatiu. Però no fou fins la Diada del 2002 que de nou va saltar a la palestra arran d'unes declaracions a un acte al Fossar de les Moreres, motiu pel qual fou condemnat a dos anys de presó i detingut i empresonat breument l'any 2005. La causa, haver-se mostrat amic de la lluita dels independentistes bascos i denunciar que qui exerceix la vertadera violència és l'Estat: Són els tancs espanyols que ocupen el País Basc. Cap arma basca no vol conquerir Espanya.

El 6 d'agost va decidir posar fi a la seva vida amb un gest que servís per contrapuntar la covardia dels nostres líders, massificadors del poble. L'últim adéu a Xirinacs al Fossar de les Moreres, tot i la pluja, va reunir moltes catalanes i catalans. Però encara vam ser pocs. No ja per retre un darrer homenatge a la seva tenacitat, una lluita d'una vida, coherent en la seva trajectòria, sinó per a donar-nos a nosaltres mateixos mostres que encara som un poble digne, amb voluntat de continuar existint com a poble.

